

мѣйте добре, и като ще можете да стоите на среща за сяка закона работа. Ще ни направите едно свидѣтелство за това, и ще го потвърдите съ подписите си и печатите си, какъ че каквато и спѣнка да стане на противъ законатъ, Вѣй ще си давате отговоръ, и нии тогава нѣма да Ви тжрсимѣ. Ние не искамы да Ви развалимы училище то, но още можемы и да Ви спомогнемы, като ся споразумѣйты съ насъ и тогава ще туримъ добаръ редъ, даси земати за училище-то отъ сяка свадба съ едни голяма леснина, както ще стане и за другите села. И тжй за това искамы за това скоро да ны ся отговорити.

Икономъ Попъ Маринъ

Попъ Маринъ като общественикъ и революционеръ.

По време на църковната ни борба най-главнитѣ дейци съ връзки и съ обществено положение въ Севлиево сж били Хаджи Ангелъ, Попъ Ненчо и Попъ Маринъ, които заедно и по отдѣлно сж водили явно и тайно гражданството най-първо противъ грѣкитѣ владици въ Търново. Въ дневника си отъ 11 май 1860 год. Попъ Маринъ бележи, че на тази дата „Направихъ за пръвъ пътъ да се празнува денятъ на Святѣй-тѣ Кирила и Методія, дето става тържествено. Въ това време се отрекоха Българитѣ отъ Цариградската Гръцка Патриаршия“. По тази борба ние по нататъкъ ще се занимаемъ специално, за да се види какво активно участие сж вземали севлиевци въ онова време.

Що се касае до „владицината“ като църковенъ данѣкъ, исканъ отъ българитѣ, имаме следната бележка на Попъ Марина: „1863 на февруария 7 доде писмо отъ Гръцъ, Владика Григорія до Граждане Севлиевци, да идатъ въ Търново, за да му опредѣлжтъ заплатжтъ. Додоха си представителитѣ отъ Търново, и нищо не сж решили“. По този случай Попъ Маринъ написва една дописка отъ 10 мартъ 1864 год. за цариградскитѣ вестници, въ която напада ловчанския владика-българина Иларионъ, който безъ право се меси въ севлиевскитѣ работи, за да угоди на търновския владика Григорий. Тази интересна дописка отпечатваме на друго мѣсто въ книгата.

Василъ Левски е връстникъ на Попъ Марина и когато последния става свещеникъ въ Севлиево, тогава хората отъ Троянския манастиръ и нѣкои ловчанци, верни на Левски, го препорѣчватъ, за да го посвети въ революционното движение. И наистина следъ като Левски назначава за организаторъ въ Севлиевско Вича, на второ мѣсто като неговъ довѣренникъ поставя Попъ Марина. Винаги Левски е правилъ тайни срещи чрезъ Панайотъ Ковача, който е ималъ край града желѣзарница. Последната среща между Левски и Попъ Марина е станала презъ месецъ декемврий 1872 год. (както казватъ